

Det Anarkistiska Biblioteket

Första torpedoträffen i Amaltheasaken

Stern har återbördats åt friheten! Axel Holmström hos
kungen för Algot Rosbergs sak

Brandredaktionen

Brandredaktionen
Första torpedoträffen i Amaltheasaken
Stern har återbördats åt friheten! Axel Holmström hos kungen för Algot
Rosbergs sak
1917

Tidningen Brand #13 1917

www.anarkistiskabiblioteket.se

1917

Alfred Stern utanför fängelset.

I torsdags (22 mars) fanns det i ett par borgartidningar en undanstucken notis om att Alfred Stern skulle ha beviljats "nåd" i tisdagens regeringskonselj. En närmare undersökning visade att det förhöll sig så.

Samma dags morgon hade kamrat Holmström erhållit ett expressbrev från Rosberg, i vilket han bad att man skulle försöka komma i förbindelse med kungen för att om möjligt påverka denne till att ta mera hänsyn till de Göteborgska fängelsemyndigheternas utlåtande, vilka varmt rekommenderade Rosberg till frihetens erhållande, än till högstas domstolens avslagsyrkande. Och under detta brev hade direktören vid Härlandafängelset skrivit en önskan, att man måtte villfara Rosbergs begäran. Det kunde ju aldrig skada att göra ett försök. De beräknade då, vad vi alla här uppe trodde, att nådesaken först skulle komma att avgöras vid fredagens konselj.

Kamrat Holmström satte sig genast i förbindelse med Branting och Lindley, men båda voro förhindrade att göra kungen någon uppvaktning, varför Holmström tog gud i hågen och traskade själv upp i audiens hos det "höga majestätet" och framförde sitt ärende. Kungen sökte visst korrumpiera Holmström genom att upprepade gånger klappa honom på axeln, men denne, som nu var inne på sitt speciella gebit om "amalthesfrågan" höll ett ljungande brantal för Rosbergs sak och då kungen inte ville gå med på hans synpunkter tog han upp en ordentlig debatt med honom och körde "majestätet" in i en återvändsgränd från vilken denna blott replikerade: "Ja, se när högsta domstolen enhälligt avstyrkt Rosbergs nådeansökan så kan jag inte göra något åt den saken. Och han har ju inte ens suttit tio år ännu!"

Då slutligen Holmström ingenting mera kunde uträtta passade han på (Holmström är alltid påpasslig när det gäller amalthesaken) att ge kungen en första varning om att han snart skulle komma tillbaka med en ny nådeansökan, på vilket kungen genmälde att han var välkommen och att man skulle underkasta denna en samvetsgrann prövning.

På fredagen gick Holmström ut till Långholmen för att hälsa på Oljelund och Samuelsson och när han efter väl förrättat ärende åter skulle avlägsna sig, fick han av fängelsedirektören besked om att denne nu fått pappern i Sterns sak, och att Stern skulle komma ut om en timmas tid. Följaktligen slog Holmström sig till ro på Långholmen, tills portarna öppnades för kamrat Stern och så vandrade de båda ut i friheten, i den frostklara vinterluften.

En stund efter hängde vikarierande redaktören i ena ändan av en telefonledning och Stern i den andra:

- Hur känns det att komma ut till friheten?
- Åh, jag har längtat vanvettigt!
- Hur är det med dig då?
- Jag har magrat förfärligt. Det är nästan bara skinn och ben kvar.

Vi väntade att få se en till ytterligt avmagrad människa, ty vi glömde ett ögonblick att Stern var skåning. Vi blevo därför icke lite glatt överraskade när vi om en stund skakade hand med en ganska välfödd personage. Se, vad som är magert för en skåning, kan för en uppsvensk vara ganska runt. Allting är relativt här i världen, så också fetma. Stern såg väckligen ut som den väl avbalanserade sundheten själv.

Så blev det oändligt frågande och svarande, och den tålmodige Stern, som var jublande glad över den återvunna friheten, tröttnade aldrig på att svara på alla våra närgångna frågor. Dessvärre sakna vi plats att återgiva en hel del saker som eljes säkert skulle inträffat *Brands* läsare men som måste anstå till en annan gång. Till sist bad Stern inträngande att vi icke skulle glömma att *till alla kamrat sända hans hjärtliga hälsning och hans ännu hjärtligare tack till alla dem som under hans fängelsetid sänt honom brev och uppmuntringar, och som på ett eller annat sätt dragit sitt strå till den opinionsstack som slutligen gav honom friheten åter.*

Och den hälsningen sända vi härmed ut med innerlig tillfredsställelse.

Det är blott en sak som upprör oss i detta sammanhang, och som i ännu högre grad tyngde Stern själv, nämligen den, att hans tvänne kamrater ännu sitta inom lås och bom, och antagligen ännu få sitta där en tid!

Det är upprörande, ty det finns inget förnuftigt skäl för att man ännu skall fortsätta att pina dessa kamrater.

Må emellertid Sterns frigivande, den första torpedoträffen i Amalthea-saken, bli oss en maning till att än kraftigare bedriva vår agitation för de andras frihet, till att än mera systematiskt bearbeta den allmänna opinionen, så att kravet på deras frisläppande kan bäras fram med ännu större, oftergivligare kraft.